

'Bogorodica s djetetom' policiji je u ruke stigla uz poseban dogovor s lopovom koji je tražio da ne

TAJNA SA ŠUFITA ISPOVIJEST 42-GODIŠNJAKA IZ SPLITA KO

Kako sam uk 'Bogorodicu

Tek kad se po medijima počelo govoriti o tome da slika vrijedi stotine tisuća njemačkih maraka, i poslije eura, shvatio je, kaže, što ima u rukama i da se 'uvalio u kašetu brokava' te da sliku neće moći tako lako 'utopiti'. Stoga ju je dobro skrio i policija je ne bi lako našla da je on sam nije vratio...

PIŠE VLADIMIR URUKALO

Nisam ja nikakav duh i koliko god i šta god bilo tko mislio o policiji, ovaj put nisu ništa lagali, niti izmišljali. Ja postojim i to je sve što ću vam reći o cijelom slučaju – poručio nam je preko jednog svog bliskog prijatelja prije nekoliko dana 42-godišnjak iz Splita (identitet poznat redakciji – op.a.) kojeg je prije dva mjeseca splitska policija, praktički samo formalno, kazneno prijavila zbog kaznenog djela teške krađe vrlo vrijedne slike "Bogorodica s djetetom, Ivanom Krstiteljem i sv. Jurjem sandelom", koja je ukradena iz Restauratorskog zavoda u Splitu krajem prosinca 1993. godine.

Ova poruka stigla je nakon što smo doznali njegov identitet i nakon što smo ga kontaktirali kako bi nam ispričao pravu priču o tome što se sve u ovih više od dva desetljeća događalo s vrijednom slikom.

Pogodba s policijom

Koliko god su se u splitskoj policiji trudili sakriti identitet lopova, kojem su naposljetku mogli tek "staviti soli na rep", i koliko god su se trudili javnosti objasniti da su "policijski službenici PU splitsko-dalmatinske, uključeni u predmetno kriminalističko istraživanje, dosljedno poštovali zakonsku obvezu svakog policijskog službenika

na čuvanje podataka", do novinara je ta informacija na kraju ipak došla.

A kad smo nakon svega spoznali da su policajci do slike došli samo zahvaljujući dobroj volji 42-godišnjaka, nije nam uopće bilo čudno što su se toliko grčevito nastojali držati svog dijela pogodbe, a taj je bio da njegov identitet ni po koju cijenu neće doći do novinara.

Cijela priča, koja je naposljetku dovela do toga da je vrijedna slika pronađena nakon gotovo 20 godina, počela je u siječnju ove godine, kada je jedan od policijskih inspektora, radeći na posve drugom slučaju, došao do informacije da bi se "Bogorodica" mogla nalaziti kod navedenog 42-godišnjaka. Odmah je tu vrijednu informaciju proslijedio nadležnom Odjelu organiziranog kriminaliteta čiji su djelatnici 25. siječnja ove godine, u 7 sati ujutro, banuli u stan 42-godišnjaka s urednim nalogom za njegovo uhićenje i pretragu stana i vozila. No, iako su bili uvjereni da je njihova informacija točna i da će pronaći sliku, nakon što su sve temeljito izvrnuli, ostali su praznih ruku. Nakon toga su pretražili i stambene prostore nekih njegovih prijatelja, no ni tada nisu imali sreće. Nakon što su uhitili i priveli nekadašnjeg "sitnog kriminalca", kako su ga policajci sami opisali na tiskovnoj konferenciji u povodu okončanja slučaja, i nakon što, unatoč

silnom trudu, nisu pronašli sliku, već se činilo da će sve propasti. Bili su svjesni da mu zakonski ne mogu ništa i da on zbog krađe neće snositi nikakve posljedice. No, kad se činilo da su se našli pred zidom, dogodio se neočekivani obrat.

Naime, 42-godišnjak je odlučio vratiti sliku i, uz dogovor sa svojim odvjetnikom i Općinskim državnim odvjetništvom da ga se neće kazneno goniti, to je i učinio. Budući da je dobro znao da mu zakonski policija ništa ne može zbog nastupa apsolutne zastare za kazneni progon, mogao je mirne duše šutjeti i tko zna bi li slika uopće ikad bila pronađena.

No, on je već prije 15-ak godina, kako doznajemo, nakon što je shvatio da sliku neće moći prodati bez da se izloži opasnosti da ga otkriju i uhvate, odlučio odustati od prodaje. Tomu je kumovala i činjenica da se u međuvremenu "sredio", osnovao obitelj i pokrenuo vlastiti, legalni posao. Iako je bio svjestan da će sliku oštetiti ako je smota i iako mu je to bilo zadnje što je htio učiniti, to je ipak odlučio napraviti jer je drukčije, zbog njezinih dimenzija (133x94 centimetra), nikako ne bi mogao sakriti tamo gdje je naumio.

Sve ove godine "Bogorodica" se nalazila po raznim "šufitima" dobro zapakirana i skrivena, a onaj koji ju je ukrao, čuvao ju je kao svojevrsno "osiguranje" ako mu se nešto dogo-

snosi nikakve sankcije

MI JE PRIJE DVA DESETLJEĆA OTUĐIO VRIJEDNU SLIKU

Krao i skrivao s djetetom'

Splitska policija objavila je 'otkriće' 8. veljače ove godine

JOŠKO ŠUPIĆ / CROPIX

di. No, nije računao da će mu se to "osiguranje" uludo istopiti zbog toga jer je netko drugi, iz tko zna kojih razloga, propjevao. Policija ni dandanas ne zna gdje je točno "Bogorodica" sve bila skrivana.

Kad je objavljeno da je nakon svih tih godina slika pronađena, odmah su se gradskim kuluarima pronijele razne priče o tome gdje je ona svih ovih godina bila. Spominjali su se razni splitski i državni uglednici čije je zidove krasila, spekuliralo se tko je naručio krađu jer je, logički razmišljajući, bilo nevjerojatno da je 20-godišnji sitni kriminalac upao tih ratnih godina u Restauratorski zavod i ukradio cijelano baš tu, po nekim procjenama, i do 700 tisuća eura vrijednu sliku, a da mu to netko nije naručio. Pogotovo zato jer je u ra-

dionici Restauratorskog zavoda tada bilo još vrijednih stvari koje su se mogle dobro unovčiti.

No, prema onome što smo pozdano doznali istražujući cijeli ovaj slučaj, uistinu nije postojao nikakav naručitelj, niti je slika, nakon što je ukradena, ikad krasila nečiji zid. Motiv zbog kojih je tada gotovo golobradi mladić upao u restauratorsku radionicu bio je poprilično čudan.

Dišpet

Naime, on je tijekom rata u jednom razgovoru u kojem su sudjelovali i neki uglednici iz crkvenih krugova čuo priču o tome da su sestre benediktinke iz samostana Uznesenja Blažene Djevice Marije na Krku poslale sliku u Split na restauriranje. Po toj priči, one nisu znale koliko točno "Bogorodica" vri-

jedi, no netko od onih koji je bio uključen u cijeli postupak restauracije otkrio je da slika vrijedi puno više nego što se isprva mislilo i da će njezina restauracija puno više koštati, pa je od časnih sestara zatražio još novca. Ta je informacija potaknula svojevrсни dišpet kod tadašnjeg 20-godišnjaka pa je odlučio provaliti i ukrasti sliku. Naravno, osim "dišpeta", htio je nešto i zaraditi, no u tom trenutku nije znao koliko je slika uistinu vrijedna. Mislio je da vrijedi najviše 20-ak tisuća tadašnjih maraka.

Tek nakon krađe, kad se po medijima počelo govoriti o tome da ona vrijedi puste stotine tisuća njemačkih maraka, i poslije eura, danas smireni obiteljski čovjek je shvatio što ima u rukama. Već je tada počeo shvaćati da se "uvalio u kašetu brokava" i da sliku neće moći tako lako "utopiti", pogotovo zato jer nikad u životu nije imao nikakve veze s umjetničkim, a niti s bogatim političko-poslovnim krugovima. I tad je, negdje početkom novog milenija, odlučio da će sliku sakriti i čuvati, zlu ne trebalo. Da nije bilo curenja informacija i da nije, nakon upada policije, shvatio da je vragodnio šalu slika vjerojatno ne bi nikad bila pronađena.

U međuvremenu 'se sredio', osnovao obitelj i pokrenuo vlastiti, legalni posao. Iako je bio svjestan da će sliku oštetiti ako je smota i iako mu je to bilo zadnje što je htio učiniti, to je ipak odlučio napraviti jer je drukčije, zbog njezinih dimenzija (133 x 94 centimetra), nikako ne bi mogao sakriti tamo gdje je naumio.